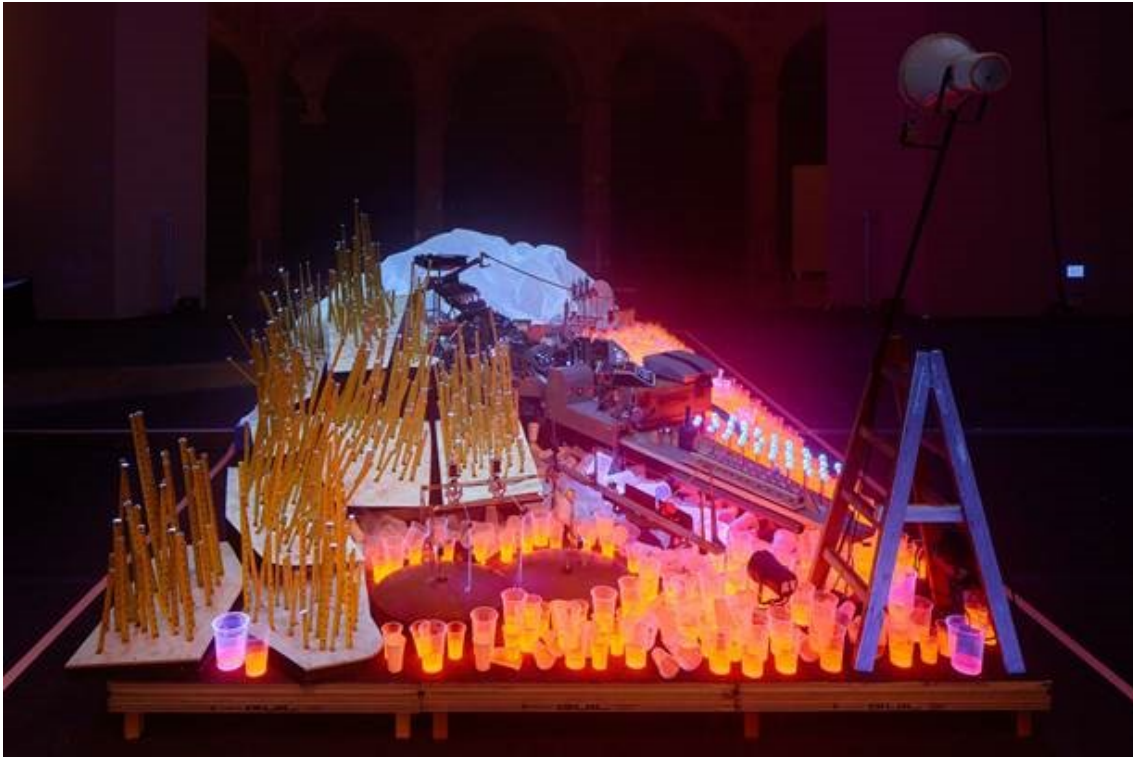

NO EM VA FER JOAN BROSSA. cabosanroque

<https://vimeo.com/213037255>

Un gènere bastard

L'obra de cabosanroque, No em va fer Joan Brossa, es desplaça des dels gèneres típicament brossians i acaba en un nou gènere bastard, una barreja de prosa objecte, postteatre mecànic, transformisme objectual o màgia sense mag.

La introducció del concepte de màquina performativa, idea essencial en la feina de cabosanroque, fa possible un pont entre el poema objecte i el teatre d'acció de Brossa, eixamplant el territori del poema objecte amb el moviment. A l'obra de Brossa, el poema objecte pot expressar la idea de moviment sense necessitat de moure's (molts d'ells se'ns presenten en un estat conseqüència d'una acció passada o bé hi endevinem una acció que és a punt de passar). El que aporta la "màquina", acompanyant-nos i provocant el canvi d'estat davant la nostra mirada, és l'aparició del so, el seu alliberament des de l'objecte.

La prosa-objecte

La prosa que Brossa escriu a finals dels anys 40 explora la composició mitjançant la suma o el collage d'imatges hipnagògiques, producte del subconscient. Sovint en resulta una combinació de paraules i imatges ambigües, que provenen de realitats sensorials diferents, i que cedeixen al lector la interpretació, el tancament de sentit. A la instal·lació No em va fer Joan Brossa, aquests textos s'interpreten sonorament i mecànic al rectangle central de 20 m2 d'objectes, on s'omet deliberadament la paraula corresponent, amb la intenció de no coartar la lliure interpretació de l'espectador. La intenció és crear una nova prosa objectual, interpretació lliure de cabosanroque, que substitueixi el text original, però que alhora conservi oberta la potencialitat significativa de l'original, i que permeti a l'espectador la construcció

de la seva pròpia interpretació.

La paraula com a matèria sonora

Al perímetre, la veu sense cos, l'absència d'objecte; la paraula com a matèria sonora. La insistència fonètica de les al·literacions de la poesia acaba bandejant el significat de la paraula en favor de la seqüència de sons. Els textos llegits per persones amb discapacitat mental, diccions extremes es distorsionen fins que el seu significat es fa irreconeixible, però a la vegada explota en diferents sonoritats.

Sentir i veure es converteixen en escenificació més que en una interpretació.

No em va fer Joan Brossa pretén obrir l'obra de Joan Brossa a diferents nivells de comprensió per facilitar l'experiència a partir de l'elecció d'elements molt precisos; que el públic sigui capaç de combinar aquests elements d'una manera subjectiva, superant així la raó i introduint el cos, l'experiència sensorial: cal experimentar, no entendre.